

РЕШЕНИЕ

№ 1766

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 02.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **829** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Делото е образувано по искова молба от „Топлофикация - Разград“ АД, [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 1 – адвокатска кантора, срещу Комисия за енергийно и водно регулиране, като се претендира обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 283 541,92 лв. и лихви в размер на 30 008,19 лв. за периода от 15. 01. 2021 г. до 30. 01. 2022 г. и законната лихва върху главницата от завеждането на исковата молба до окончателното ѝ заплащане, вследствие на отменени като незаконосъобразни актове на ответника.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разносните по делото, съобразно представен списък. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба. Поддържа доводите в депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

По делото няма спор, че ищецът „Топлофикация - Разград“ АД, [населено място] осъществява дейност по пренос на топлинна енергия и производство на електрическа и топлинна енергия въз основа на лицензия № Л-083-05 и лицензия № Л-082-02 и двете от 21. 02. 2001 г. издадени от Комисията за енергийно и водно регулиране.

С т. 8 на решение № Ц-18 / 01. 07. 2017 г. на КЕВР е определена преференциална цена на електрическата енергия в размер на 159,54 лв./МВтч. без ДДС, еднокомпонентна цена на топлинната енергия с топлоносител гореща вода от 73,96 лв./МВтч, както и ценообразуващите елементи на предходните цени.

С Решение № 5714 / 10. 10. 2018 г. по адм. д. № 8825 / 2017 г. по описа на АССГ, е отменено Решение № Ц-18 / 01. 07. 2017 г. на КЕВР, в частта му по т. 8 и преписката е върната за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С Решение № 7309 / 11. 06. 2020 г. по адм. д. № 14595 / 2018 г. по описа на ВАС, е оставено в сила решението на АССГ.

С решение № Ц-7 / 14. 01. 2021 г. на КЕВР е определена за периода от 01. 07. 2017 г. до 30. 06. 2018 г. преференциална цена на електрическата енергия в размер на 174,62 лв./МВтч. без ДДС и еднокомпонентна цена на топлинната енергия с топлоносител гореща вода от 85,65 лв./МВтч,.

С предявената искова молба се твърди, че вследствие на отменения като незаконосъобразен акт на ответника, ищецът е претърпял вреди, тъй като за исковия период – 01. 07. 2017 г. – 30. 06. 2018 г. е продавал топлинна енергия с топлоносител гореща цена на по-ниска цена, определена с решение № Ц-18 / 01. 07. 2017 г. на КЕВР. Вследствие на разликата в тези цени, ищецът е претърпял вреди, представляващи пропуснати ползи, в размер на 283 541,92 лв., като се претендира и лихва в размер на 30 008, 19 лв. за периода от 15. 01. 2021 г. (следващия ден след приемането на решение № Ц-7 / 14. 01. 2021 г. на КЕВР) до 30. 01. 2022 г. – датата на завеждане на исковата молба.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния

ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Във всички случаи, обаче реализирането на посочената отговорност съобразно чл. 204, ал. 1 от АПК предполага отмяната на административен акт или установяването на незаконосъобразно действие или бездействие по съответния ред.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразен акт на ответника, който е отменен от съда.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205, ал. 1 от АПК, тъй като КЕВР е юридическо лице, на основание чл. 2, ал. 2 от Правилника за дейността на Комисията за енергийно и водно регулиране и на нейната администрация.

С предявената искова молба се твърди, че вследствие на отменения като незаконосъобразен акт на ответника ищецът е претърпял вреди, тъй като за исковия период ищецът е продавал топлинна енергия с топлоносител гореща цена на по-ниска цена, определена с решение № Ц-18 / 01. 07. 2017 г. на КЕВР, като разликата в цената му и причинила вреди в посочения в исковата вреда размер.

Съдът намира, че в случая е налице причинена вреда, която подлежи на обезщетяване. По делото е изслушано и прието основно и допълнително заключение на допуснатата от съда съдебно – счетоводна експертиза, които съдът кредитира изцяло. Действително и двете заключения са оспорени от процесуалния представител на ответника, но в същото време не е поискано повторно заключение или пък тройна експертиза.

В тази връзка следва да се отбележи, че са абсолютно неоснователни доводите на процесуалния представител на ответника, в представените писмени становища, за необоснованост на експертизата. Заключениеето на вещото лице е дадено под страх от наказателна отговорност, като в същото време, вещото лице е работило с данни предоставени му от счетоводството на ищеца. В допълнителното заключение на вещото лице се сочи за редовно водене счетоводството на ищеца и отразяване на всички счетоводни операции в счетоводните регистри. Изрично е посочено, че „Топлофикация Разград“ АД предоставя ежегодни данни на регулаторния орган КЕВР относно произведената и реализирана топлинна енергия.

По делото е представен (стр. 302) констативен протокол за извършена проверка на ищеца от служители на ищеца, при което за периода 2018 г. и 2019 г. не са констатирани никакви нарушения на дейността

Накърняването на имуществените интереси на увредения може да бъде осъществено по два начина – чрез претърпяна загуба /реално намаление на имуществото на увредения/ или чрез пропуснати ползи /пропускане на увеличение на имуществото при наличието на всички предпоставки за това/. В настоящия случай искът е за пропуснати ползи, като ищецът твърди, че следствие на незаконосъобразния индивидуален административен акт е лишен от една сигурна облага, изразяваща се в увеличение на имуществото му с посочения от вещото лице размер.

Видно от основното заключение на вещото лице, разликата между реализираните приходи от продажбата на топлинна енергия при цена от 73,96 лв./МВтч., която цена е утвърдена с отмененото решение и приходи при цена 85,65 лв./МВтч., която цена е утвърдена при новото произнасяне от КЕВР, възлиза на 275 582,77лв.

Доколкото с исковата молба се претендира сума в размер на 283 541,92 лв., съдът

намира, че искът следва да бъде уважен за сумата от 275 582,76лв., съобразно заключението на вещото лице, а в останалата част – отхвърлен.

Признаването от страна на съда на основателността на главното вземане, означава, че и акцесорното вземане за лихва също е основателно.

На основание т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им.

С исковата молба се претендира сумата от 30 008,19лв., представляваща законната лихва за забава върху главницата, за периода от 15. 01. 2021 г. (датата следваща издаването на решение № Ц-7 / 14. 01. 2021 г. на КЕВР) до 30. 01. 2022 г. (датата предхождаща подаването на исковата молба на 31. 01. 2022 г.), като началната дата е доста след влизането в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния акт - 11. 06. 2020 г.

Въпреки това с молба от 06. 06. 2022 г. ищецът е поискал вещото лице да изчисли лихвата за забава за периода от 05. 06. 2021 г. до датата на подаване на исковата молба, като според заключението на вещото лице, сумата е в размер на 18 448,73 лв.

Доколкото обаче не е налице направено искане за изменение на иска, съдът следва да се произнесе именно по претенцията за присъждане на лихва за периода от 15. 01. 2021 г. до 30. 01. 2022 г., така както е посочено в исковата молба.

В същото време, за изчисляването на законната лихва за забава не са необходими специални знания, с които съдът не разполага и това може да стане с помощта на онлайн калкулатор, като дължимата сума върху главницата от 275 582,76 лв. е в размер на 29 165,84 лв.

При този изход на спора, ответника следва да заплати направените разноси в настоящото производство, каквото искане е своевременно направено и които съобразно представения (стр. 308) списък от разноските са в размер на 25 лв. държавна такса, 1747 лв. депозит за вещо лице и 8 640 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор, фактура и платежно нареждане. Съдът намира, че в случая така заплатеното възнаграждение в размер на 8 640 лв. не следва да бъде намаляван въпреки направеното възражение за прекомерност от страна на ответника. Съобразно материалния интерес заявен с исковата молба минималното възнаграждение по чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в действащата към този момент редакция, би било в размер на 5665 лв., но това не означава, че не би могло да се заплати и малко повече, още повече с оглед фактическата и правна сложност на делото и проведените няколко съдебни заседания, поради което договореното в размер на 7200 лв. без ДДС, не е прекомерно. В същото време, следва да се присъдят разноси по компенсация поради отхвърлената част от иска, като на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което с оглед материалния интерес следва да се определи в размер на 500 лв. на основание чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. На ищеца се дължат разноси в размер на 10 314,11 лв., съобразно уважената част от иска, а на ответника

се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 14,04 лв., съобразно отхвърлената част от иска, но при наличието на две насрещни вземания следва да се извърши прихващане с размер на по-малкото

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране – [населено място], [улица], да заплати на „Топлофикация - Разград“ АД, [населено място], ЕИК[ЕИК], обезщетение за имуществени вреди за периода 01. 07. 2017 г. – 30. 06. 2018 г. в общ размер на 275 582,76 лв., ведно със законната лихва за забава за периода от 15. 01. 2021 г. 30. 01. 2022 г. в размер на 29 165,84 лв., както и законната лихва от предявяване на исковата молба – 31. 01. 2022 г. до окончателното изплащане на главницата, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част до претендирания размер от 283 541,92 лв. за главницата и до 30 008,19 лв. за мораторната лихва,

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране – [населено място], [улица], да заплати на Т. - Р.“ АД, [населено място], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 10 300,07 лв. (десет хиляди и триста лева и седем стотинки), представляващи направените разноси по настоящото делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: